

ΕΝΑΡΞΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗΣ ΥΠΟΔΟΧΗΣ ΤΩΝ «ΕΦΗΒΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ»

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Άννα Μπενάκη - Ψαρούδα): Κυρίες και κύριοι Έφηβοι Βουλευτές, αρχίζει η συνεδρίαση.

Σ' αυτήν τη συνεδρίαση, κατά την οποία θα σας καλωσορίσω εγώ και ο Πρόεδρος της Επιτροπής της Βουλής των Εφήβων κ. Ιάκωβος Καμπανέλης, παρευρίσκονται επίσης τα μέλη της Επιτροπής της Βουλής των Εφήβων, οι οποίοι έχουν εργαστεί πολύ σκληρά γι' αυτήν τη διοργάνωση.

Αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, με ιδιαίτερη χαρά σας καλωσορίζω στη φετινή δέκατη Σύνοδο της Βουλής των Εφήβων στο Ελληνικό Κοινοβούλιο. Όλοι οι Έλληνες Βουλευτές σας προσφέρουμε με χαρά τις επόμενες ημέρες το χώρο μας και κατ' επέκταση το χώρο του ελληνικού λαού για να εκφράσετε τη νεολαία της Ελλάδας, της Κύπρου, του απόδημου Ελληνισμού. Για να λειτουργήσετε, όπως σε αυτόν το χώρο οι Ελληνίδες και οι Έλληνες Βουλευτές διαβουλεύονται και αποφασίζουν, ασκώντας στη συνταγματικά κατοχυρωμένη ελευθερία του λόγου και της ψήφου.

Απευθύνουμε σε όλους εσάς του Εφήβους, αλλά και στους γονείς που σας συνοδεύουν και στους καθηγητές σας, που έχουμε τη μεγάλη χαρά να φιλοξενούμε μαζί με εσάς. Σας εύχομαι να έχετε ένα τριήμερο σοβαρής, δημιουργικής, αλλά και ευχάριστης συμμετοχής στον οργανωμένο δημοκρατικό διάλογο, σύμφωνα με τον Κανονισμό λειτουργίας του Ελληνικού Κοινοβουλίου. Απευθύνομαι ιδιαίτερα στους Έφηβους Βουλευτές που ήρθαν από μακριά από την Αυστραλία, την Αμερική, τις χώρες της ανατολικής και της δυτικής Ευρώπης, που εκπροσωπούν τη νεολαία στις κοινότητες του οικουμενικού Ελληνισμού. Απευθύνομαι, τέλος, ιδιαίτερα στους Εφήβους από την Κύπρο, με τους οποίους μοιραστήκαμε πρόσφατα την οδύνη του αεροπορικού δυστυχήματος στα ορεινά της Αττικής, και προς τους οποίους εκφράζουμε τη συμπάραστασή μας.

Είστε στο χώρο που παραδοσιακά αποκαλείται «Ναός της Δημοκρατίας». Η Δημοκρατία, όμως, όσο και εάν με τη σημερινή κοινοβουλευτική της μορφή θεωρείται το καλύτερο πολίτευμα για τον άνθρωπο, δεν είναι κτήμα όλων των λαών. Όχι μόνο υπάρχουν λαοί που δεν την γνωρίζουν, αλλά και όπου είναι εγκαθιδρυμένη υφίσταται συχνά επιθέσεις και αντιμετωπίζει πολλούς κινδύνους. Κινδύνους εκ των έξω με επιθέσεις κατά της ζωής και της ασφάλειας των πολιτών, όπως είναι η τρομοκρατία.

Σε λίγο έρχεται η θλιβερή επέτειος της Νέας Υόρκης και της Μαδρίτης, αλλά και της σφαγής των παιδιών στο Μπεσλάν, ενώ είναι ακόμα νωπές οι εμπειρίες από τις επιθέσεις στο Λονδίνο.

Υφίσταται, λοιπόν, επιθέσεις εκ των έξω η δημοκρατία, αλλά και κινδύνους εκ των έσω με την προσπάθεια υπονόμευσης του κύρους των δημοκρατικών θεσμών και πρώτιστα του κοινοβουλευτισμού, απ' όλους εκείνους που ενδιαφέρονται να ποδηγητήσουν τη βούληση του ελληνικού λαού, του λαού γενικότερα και με αυτήν να εκμεταλλευτούν το δημόσιο πλούτο και την πολιτική δύναμη προς όφελός τους.

Απέναντι σε αυτές τις κατά καιρούς επιβουλές η δημοκρατία μοιάζει να είναι ανυπεράσπιστα, γιατί ούτε με σκληρά και αντιδημοκρατικά μέτρα μπορεί και δεν πρέπει να αντιδράσει (όπως αναγκαστικά δυστυχώς διαγράφεται σε διεθνές επίπεδο), αλλά ούτε και τον εσωτερικό διάλογο και την ελευθερία του λόγου μπορεί να περιορίσει, γιατί τότε αναιρεί τον εαυτό της. Δεν απομένει, λοιπόν, παρά η υπεράσπισή της από τον κάθε πολίτη ατομικά και συλλογικά. Σε αυτό ακριβώς αποβλέπει και ο θεσμός της Βουλής των Εφήβων που θέλει να σας μεταδώσει τόσο μια γενική γνώση για τον Κοινοβουλευτισμό, όσο και κυρίως την πίστη για την αξία της υπεράσπισης της ελευθερίας γνώμης και λόγου.

Θέλουμε δηλαδή να αισθανθείτε οι ίδιοι πώς ο κάθε πολιτικός, γυναίκα ή άνδρας, που εκφράζεται σε αυτό το χώρο υπερασπιζόμενος ή κατακρίνοντας την πολιτική της εκάστοτε Κυβέρνησης, ή επαινώντας ή καυτηριάζοντας συμβάντα στη ζωή του τόπου, ενσαρκώνει και στηρίζει τη Δημοκρατία. Γι' αυτό και συχνά, άλλοτε δικαίως και άλλοτε αδίκως, γίνεται στόχος επίθεσης ο ίδιος ο πολιτικός ως πρόσωπο, αυτός τον οποίο εξέλεξε μια μερίδα του λαού, ώστε να καταβάλλεται προσπάθεια, για να απαξιώνεται η ίδια η πολιτική.

Εδώ λοιπόν, στη Βουλή των Ελλήνων, σας καλούμε να εκφράσετε δημοκρατικά, δηλαδή με λόγο και αντίλογο, τον αντισυμβατικό νεανικό σας λόγο, να εκφράσετε τη γνώμη ή και την αμφισβήτησή σας και κυρίως τα οράματά σας και να βιώσετε πώς μέσα από τη θέση και την αντίθεση προκύπτει η σύνθεση, που είναι στο τέλος η θέση της πλειοψηφίας με σεβασμό στη μειοψηφία.

Από το Βήμα αυτό της Βουλής των Εφήβων στείλτε ακόμη μήνυμα σε όσους συνέβαλαν στο να γίνει πραγματικότητα η Βουλή των Εφήβων και να λειτουργήσει με εξαιρετική επιτυχία επί δέκα συνεχή έτη, ένα μήνυμα για τον αείμνηστο πράγματι πρόεδρο της οργανωτικής επιτροπής Αντώνη Σαμαράκη, για τον τέως Πρόεδρο της Βουλής κ. Απόστολο Κακλαμάνη που δημιούργησε το θεσμό και προς όσους

συνεχίζουν μέχρι σήμερα με τον ίδιο ζήλο το έργο αυτό, όπως και το προσωπικό του Ελληνικού Κοινοβουλίου και του Ιδρύματος της Βουλής για την Δημοκρατία και τον Κοινοβουλευτισμό.

(Χειροκροτήματα)

Προ πάντων όμως στείλτε παντού το μήνυμα της Δημοκρατίας. Είναι ένα μήνυμα με το οποίο ταυτίζεται ο πολιτικός και ο νομικός πολιτισμός των Ελλήνων, αφού οι αρχές και οι θεσμοί της δημοκρατίας γεννήθηκαν και αναπτύχθηκαν από τους προγόνους μας σε αυτόν ακριβώς τον τόπο, με αποτέλεσμα οι απανταχού Έλληνες να είναι δικαίως υπερήφανοι για την προσφορά αυτή στον παγκόσμιο πολιτισμό χάριν της ειρήνης, της δικαιοσύνης και της ισοπολιτείας.

Ας ακουστεί λοιπόν από τους νέους της Ελλάδας, της Κύπρου και του απόδημου ελληνισμού ο λόγος του διαλέγεσθαι και του διαβουλευέσθαι. Με αυτή την προτροπή που εκφράζει τα οράματα, τις ελπίδες και τις προσδοκίες όλων μας κηρύσσω την έναρξη της Δεκάτης Συνόδου της Βουλής των Εφήβων.

(Χειροκροτήματα)

Και τώρα παρακαλούμε τον αγαπητό μας Πρόεδρο της Επιτροπής της Βουλής των Εφήβων κ. Ιάκωβο Καμπανέλη να έρθει στο Βήμα και να πάρει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΑΜΠΑΝΕΛΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής της Βουλής των Εφήβων): Αγαπητή κυρία Πρόεδρε, αγαπητοί φίλοι, κυρίες και κύριοι, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, όταν πέρυσι τελείωσε η σύνοδος της Βουλής των Εφήβων της οποίας είχα παρακολουθήσει τις εργασίες κάποιων τμημάτων, σκεπτόμουν ότι, αν τα παιδιά που συμμετείχαν εκπροσωπούν τη νεολαία της χώρας, τότε θα πρέπει να είμαστε υπερήφανοι για τη νεολαία μας και συνάμα αισιόδοξοι για το μέλλον του τόπου. Είχα θαυμάσει την παρατηρητικότητα, την οξύνοια, την αίσθηση κοινωνικής ευθύνης, κοντολογίς την ποιότητα σκέψης με την οποία είχαν μελετήσει και αναπτύξει τα θέματα που είχαν προταθεί.

Θα προσθέσω και το λεκτικό πλούτο, τη χρήση της γλώσσας μας με την οποία είχαν οι εργασίες αυτές διατυπωθεί. Πιστεύω και μαζί το εύχομαι με όλη μου την καρδιά να μου συμβεί το ίδιο και φέτος.

Όταν είχα πια γράψει αυτά που εν συνεχεία θα σας πω, οι δύο φοβεροί τυφώνες που έπληξαν ο πρώτος τη Λουίζιάνα στις Ηνωμένες Πολιτείες και ο δεύτερος τις ακτές τις νότιας Κίνας δεν είχαν ακόμη κάνει τις βιβλικές καταστροφές που

βλέπουμε στην τηλεόραση. Γι' αυτό, αν όσα ακούσετε τώρα από μένα φανούν αμελητέα και γραφικά, θα έχετε δίκιο. Ίσως, όμως, κάτι λίγο να λένε κι αυτά.

Πριν από δύο μήνες περίπου, όταν το διαστημικό λεωφορείο DISCOVERY ήταν ακόμη εκεί, μακριά, παρακολουθώντας τις ειδήσεις στην τηλεόραση είδα και άκουσα την επικεφαλής του πληρώματος να λέει: «Βλέπουμε τη γη μας σα μέσα σε ένα κουκούλι διαφανές, αλλά βρώμικο». Μου έμεινε αυτό που είπε, γιατί ουσιαστικά ήταν μία ακόμα ειδοποίηση πως καταστρέφουμε τον κόσμο όπου ζούμε.

Δεν πρόκειται βέβαια ποτέ εγώ να βρεθώ επιβάτης του DISCOVERY και να δω κι εγώ τη γη, άρα και το σπίτι μου, κοντά στην πλατεία Αμερικής, σα μέσα σ' ένα βρώμικο κουκούλι. Όμως, έχω βιώσει και διαπιστώσει αυτήν την προϊούσα εδώ και χρόνια καταστροφή, καθισμένος τα καλοκαιρινά και βραδινά απογεύματα στην ταπεινή βεράντα του σπιτιού μας.

Κάποτε, λοιπόν, στις μαρκίζες της βεράντας μας είχαμε χελιδονοφωλιές, συγκατοικούσαμε δηλαδή με χελιδόνια. Είχαμε επίσης πλήθος από σπουργίτια που έρχονταν και όλο και κάτι έβρισκαν να τσιμπολογούν στις γλάστρες. Εδώ και χρόνια, ούτε χελιδόνια, ούτε σπουργίτια, πουλιά κατεξοχήν κάτοικοι πόλεων, έρχονται πια στο σπίτι μας ή στον ουρανό της περιοχής μας. Ασφαλώς, δεν εξαφανίστηκαν γιατί βρήκαν κάπου καλύτερα ή γιατί άλλαξαν τρόπο ζωής. Τα διώξαμε. Πώς; Με πολλούς τρόπους, τρόπους οφειλόμενους στις αλλαγές λόγω προόδου της δικής μας ζωής.

Ιδού ένα παράδειγμα: Μέναμε παλαιότερα σε μία κοντινή με την τωρινή γειτονιά, όπου όλα τα σπίτια ήταν παλιά, τα πιο ψηλά τριώροφα και με ελεύθερο χώρο στην πίσω όψη για κήπο και δέντρα. Στον ελεύθερο χώρο του σπιτιού που γειτονεύαμε υπήρχε μία πανύψηλή και ωραιότατη λεύκα, ένα εκπληκτικό δέντρο πραγματικά. Ένας θρίαμβος της ύπαρξής της ήταν κάθε μέρα προς το σούρουπο όταν εκατοντάδες πουλιά που κατοικούσαν σ' αυτό μαζεύονταν κελαηδώντας για να κουρνιαξουν, ένα θέαμα και άκουσμα πραγματικά χαρά Θεού.

Όμως, κάποια μέρα το γειτονικό μας σπίτι –ήταν άλλωστε η εποχή πια της αντιπαροχής- άρχισαν να το κατεδαφίζουν και κάποιο πρωί έκοψαν και τη λεύκα. Όταν το σούρουπο τα πουλιά επέστρεφαν στο «σπίτι» τους, πετούσαν αλλόφρονα στην άδεια πια θέση του δέντρου, σα να μην πίστευαν ότι δεν είναι πια εκεί. Νύχτωσε και ούτε και τότε δεν έφυγαν. Πολλά έπεφταν στους γύρω τοίχους, στα φωτισμένα παράθυρα κι ένας Θεός ξέρει πού αλλού. Κάποια βρέθηκαν νεκρά στον άδειο χώρο και στους γύρω δρόμους. Είναι όπως σας τα λέγω αυτά.

Κάθε φορά που θυμάμαι τα πουλιά της λεύκας, θυμάμαι και κάτι που διάβασα σ' ένα βιβλίο ενός Νιγηριανού συγγραφέα του οποίου ο παππούς ήταν αρχηγός μιας κοινότητας ιθαγενών κάπου μέσα στη ζούγκλα της Νιγηρίας, όπου η ζωή ήταν φυσικά πρωτόγονης μορφής.

Κάποτε, λοιπόν, συνέβη το εξής: Κάποιοι από το χωριό τους που είχαν πάει να μαζέψουν νεροκάλαμα –μάλλον αυτά είναι τα μπαμπού- άκουσαν ένα βαρύ ποδοβολητό και ένιωσαν τη γη να τρέμει κάτω από τα πόδια τους.

Κατάλαβαν αμέσως πως κάποια αγέλη ελέφαντες σε κατάσταση πανικού έτρεχε κατά τη μεριά που βρισκόταν το χωριό τους. Γύρισαν έντρομοι στο χωριό και πληροφόρησαν τον αρχηγό. Εκείνος διέταξε να μαζευτούν όλοι και το πρώτο που έκανε ήταν να τους πει αυτό: «τον παλιό καιρό άνθρωποι, ελέφαντες και όλα τα όντα ζούσαν μαζί και κανένα δεν έκανε κακό στο άλλο. Όμως μια μέρα ένας ελέφαντας πάτησε ένα παιδί δικό μας και το σκότωσε. Από τότε έχουμε το δικαίωμα να σκοτώνουμε όποιο ελέφαντα ή άλλο ζώο έρχεται να μας κάνει κακό. Γι' αυτό μπορείτε να ανάψετε φωτιές εκεί από όπου θα έρθουν οι ελέφαντες και με τα κοντάρια σας να τους τρυπάτε τα πλευρά. Όμως, αν δεν μας βλάψουν, δεν θα τους βλάψουμε, αλλά θα τους λέμε ότι τον παλιό καιρό που ζούσαμε όλοι μαζί ήταν πιο καλά από τώρα».

Όποτε θυμηθώ αυτή την ιστορία συνοδεύεται από την σκέψη πως αν στην θέση των υπανάπτων εκείνων νιγηριανών βρίσκονταν κάποιοι προηγμένοι λευκοί, σίγουρα θα άρπαζαν τις καρμπίνες τους και θα θέριζαν ό,τι ζωντανό αντίκριζαν. Οι υπανάπτεκτοι της ιστορίας που ακούσατε πριν πιάσουν τα όπλα τους καταφεύγουν στο νόμο της φύσης και στη συνύπαρξη. Και αφού επικαλεστούν το δικαίωμα να αμυνθούν αποφασίζουν να βλάψουν συγκατοίκους ελέφαντες.

Η ιστορία ουσιαστικά φανερώνει, θα έλεγα διδάσκει, έναν ιερό σεβασμό για το οικοσύστημα και το περιβάλλον. Σοφή θέση που χαρακτηρίζει όλες σχεδόν τις μυθολογίες και θρησκείες. Θυμίζω πως οι αρχαίοι πρόγονοί μας είχαν θεοποιήσει φύση και φυσικά φαινόμενα, χλωρίδα και πανίδα. Ήταν ομοούσια με θεότητες.

Ο σύγχρονος άνθρωπος συμπεριφέρεται σαν ιδιοκτήτης και κύριος του κόσμου. Το φαινόμενο του θερμοκηπίου είναι συνέπεια μιας ασυγκράτητης μανίας για κυριαρχία παντού και στα πάντα. Λίγες δεκαετίες πριν η ανθρωπότητα κινδύνευε από ένα πόλεμο με όπλα ικανά να τινάξουν τον πλανήτη στο χάος. Σήμερα κινδυνεύει από κατάχρηση καλοπέρασης. Αλλά μιας καλοπέρασης με σύνορα, γιατί ενώ η καταστροφή του περιβάλλοντος που προκαλεί είναι οικουμενική, στα αγαθά, που συνεργεί η καλοπέραση να παραχθούν, δεν έχουν όλοι μερίδιο.

Γιατί διάλεξα να σας μιλήσω γι' αυτό το τόσο σοβαρό πρόβλημα και μάλιστα σε ένα σύντομο σημείωμα, αφού ο λόγος μιας μικρής χώρας δεν μετρά και πολύ; Μακάρι να μπορούσα να μιλήσω γι' αυτά στα παιδιά όλου του κόσμου. Μπορώ όμως σε σας και θεωρώ χρέος να το κάνω. Γιατί εκτός των άλλων ακούω και μάλιστα νέους να λένε ότι εμείς οι παλιοί είμαστε τυχεροί, επειδή εμείς μεγαλώσαμε σε εποχές και συνθήκες που γεννούσαν πίστη και αγωνιστικότητα για έναν καλύτερο κόσμο. Για όνομα του Θεού! Τυχεροί για ποιες συνθήκες; Τον πόλεμο; Την κατοχή; Τα μαζικά εγκλήματα του ναζισμού; Τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως; Το διχασμό; Τους εμφυλίους πολέμους μας;

Ουαί και αλίμονο αν χρειάζονται τέτοιες συμφορές για να μην μας καταπιεί η αυτοκαταστροφική απάθεια ή η μοιρολατρία. Πάντως, εγώ νομίζω πως αν ήμουν τώρα νέος θα στρατευόμουν στον αγώνα για το περιβάλλον και το οικοσύστημα και δεν θα ένιωθα ο ανήμπορος κάτοικος μιας μικρής χώρας. Θα φιλοδοξούσα μάλιστα να γίνουμε μιας διεθνής νεολαιίστικη πρωτοπορία, όπως είναι η Βουλή των Εφήβων, η Βουλή σας. Άλλωστε ούτε εμείς οι έλληνες στις σχέσεις μας με το περιβάλλον και το οικοσύστημα είμαστε δα αναμάρτητοι και ας είναι η χώρα μας η πιο κατοικημένη από ομορφιές και τις θεότητές τους.

Η ζωή είναι μπροστά σας. Η αγωνιστικότητά σας σαν πολίτες του κήπου, του τόπου μας, αλλά και του κόσμου όλου, αξόδευτη και χρειαζόμενη. Κυρίως χρειαζόμενη. Για σκεφτείτε το.

Με την άδειά σας δεν πιστεύω πως οι συνθήκες κατά εποχές είναι πιο δυνατές από τον άνθρωπο. Έργο δικό του είναι και αυτές.

Λέει ο Γκαίτε στον Φάουστ: «Αυτό που πνεύμα των καιρών το λες εσύ, το ίδιο σας το πνεύμα αφέντης είναι που μέσα καθρεφτίζονται οι καιροί».

Σας ευχαριστώ παιδιά. Να είστε καλά!

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Άννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πάρα πολύ από την καρδιά μας τον Πρόεδρο κ. Ιάκωβο Καμπανέλλη για το μεστό, γλαφυρό και εμπνευσμένο λόγο του.

Στο σημείο αυτό λύεται η συνεδρίασή μας για να ακολουθήσουμε το υπόλοιπο πρόγραμμα, που σας είναι γνωστό.

Καλό σας βράδυ.

(Χειροκροτήματα)

Ώρα λήξης: 19.32'